

гария вдигналъ общонародно въстание презъ априлъ 1876 година.

Каравеловъ съ затаенъ дъхъ четѣлъ рускитѣ и френскитѣ вестници, за да се научи, какво става съ въстанието въ България. Презъ лѣтото той се научилъ, че въстанието не успѣло; много хора били избити или прогонени, села и градове — изгорени и съборени. Сърдцето му се обливало въ тъга за родния край: за Копривщица, за Клисурса, за Панагюрище, за Батакъ и Перущица.

### Добри вести.

Ала Петко Каравеловъ скоро се успокоилъ. Чулъ той отъ своитѣ руски приятели, че царь Александъръ II ще дойде въ Москва и ще си каже думата. И наистина, рускиятъ царь миналъ презъ Москва на 28 окт. (1876) и казалъ на първенцитѣ, че Русия нѣма да остави да загине българскиятъ народъ и скоро ще му помогне да се освободи. Това силно възраждало Каравелова.

Презъ зимата 1876—1877 година руската войска се въоръжила и заминала за Бесарабия, да бже близу до Дунава. На 12 априлъ 1877 година рускиятъ царь обявилъ война на Турция и заповѣдалъ на своитѣ храбри войски да минатъ Дунава.

Щомъ чулъ, че руската войска навлѣзла въ България, П. Каравеловъ напустналъ Москва и стигналъ въ своето отечество. Братъ му Любенъ отъ Букурещъ по-късно се върналъ въ Русе, гдето пренесълъ и печатницата си. Петко Каравеловъ се явилъ предъ руския князь Черкаски, който уреждалъ народното общинско управление въ села и градове, и поискалъ работа. Черкаски, а следъ него и князь Дондуковъ го проводили помощникъ на руския генералъ — управникъ въ Видинъ (1877). Каравеловъ отишелъ на мѣстоназначението си и съ ревностъ помагалъ на генерала, па трѣгналъ по селата да изучава нуждитѣ на сѣлянитѣ въ Видинско.